

[Hans Kjør.]

man skønnede i august. Men det er jo ikke udtryk for en ændring i den økonomiske politik.

Økonomiministeren var ikke særlig imponeret af den 7 punkts plan, jeg havde fremlagt. Det blev udtrykt meget seriøst, selv om økonomiministeren ikke kunne svinge sig op til det ordvalg, som præger hr. Lysholt Hansen: at den skulle redde land og rige og alt mellem himmel og jord. Jeg gjorde opmærksom på, at det var nogle hovedpunkter i den økonomiske politik, som det konservative folkeparti står for, og jeg fremførte dem med den begrundelse, at ellers ville økonomiministeren sige, at vi ikke havde fremført nogen alternativer, for det er jo det, vi har hørt under de tidligere dages debat, når vi har kritiseret de virkninger, der måtte komme af særtolden.

Jeg skal gerne understrege og gentage, at jeg betragter tilbageholdenheden med de offentlige udgifter som kernepunktet i den økonomiske politik, der skal føres.

Så havde jeg bedt økonomi- og budgetministeren om en kommentar til overførslen af blokeringsbesparelserne til reserverne, og den kommentar, jeg fik, var sådan set en redegørelse over for folketinget for, hvordan reserverne tidsmæssigt var anvendt, men ministeren kom ikke ind på det principielle, der lå i mit spørgsmål. Det er muligt, ministeren mener, at det principielle kan vi diskutere videre i morgen i finansudvalget, men det var nu faktisk det principielle i det, jeg mente måtte have hele folketingets interesse, nemlig den omstændighed, at man fra blokeringsbesparelser overfører til reserver for nye bevillingsforslag, der ikke dækkes af givne bevillinger eller af særlig kompenserende besparelser, og hvordan det virkelig kan hænge sammen med en praktisering af hele det bevillingssystem, vi har, uden at hele bevillingssystemet skrider.

Der er jo gjort forskellige bemærkninger i dagens løb om hele dette bevillingssystem, og det var da med positiv interesse, jeg lyttede til hr. Lysholt Hansens tanker om at gå videre med rammesystemet i bevillingsgrundlaget inden for de samlede ministerier. Vi har jo i forvejen besluttet i finansudvalget at nedsætte et arbejdsudvalg, som, når det forhåbentlig får tid og ro til det, skulle søge at finde frem til en mere rationel

arbejdsform for finansudvalget. Jeg ser gerne, at man også tager spørgsmålet op om en yderligere smidiggørelse af bevillingssystemet, hvis det kan gøres, uden at grebet mistes.

Der er vel en risiko for, at de hellige køer, som hr. Poul Dam fremsatte nogle efter min opfattelse særdeles interessante betragtninger over, men som jo har bragt hr. Lysholt Hansen i en ikke usædvanlig affekt, vil forblive om muligt endnu mere hellige. Hr. Poul Dam ønskede ikke en ny støvsugerbande — det går vel an, at jeg bruger udtrykket, når jeg citerer hr. Poul Dam — og jeg erkender som tidligere støvsuger gerne, at man arbejdede under et tidspres. Men hr. Poul Dam ønskede — og nu skal jeg lade være med at citere — et kulegravningsudvalg; det er måske et mere parlamentarisk udtryk. Jeg vil gerne tilsige en medvirken til en kulegravning, der kan føre til, at man fremmer effektivitetsgraden, og til, at man måske får aflivet nogle hellige køer, der har overlevet deres forudsætninger.

Ganske tilsvarende kan jeg tilslutte mig fru Grethe Philips udtalelser om en fri arbejdsform i det udvalg, som skal arbejde med prioritetsproblemerne ud fra perspektivplanredegørelse nr. 1.

Men når alt kommer til alt, er det jo selve grundindstillingen til de offentlige udgifters størrelse og anvendelse, der danner de politiske skillelinjer. Jeg finder derfor grund til at beklage, at hr. Poul Dam efter sine interessante principielle betragtninger over bevillingssystemet selv i sin videre bedømmelse fik lejlighed til at lufte et par af sit partis hellige køer.

Jeg forstod på økonomi- og budgetministeren, at svaret på mit spørgsmål om udgangspunktet for de yderligere besparelser var de budgetbidrag, som var indgået under den tidligere regering. Nu er det ikke helt klart for mig, hvad der ligger i svaret, for hvis det ved de tidligere budgetbidrag er de ønsker, som er blevet præsenteret fra de forskellige ressortministerier, så er det jo ikke det samme udgangspunkt, som hvis det er det, den tidligere regering — dengang var det finansministeriet — ville acceptere, og skal der være yderligere besparelser, så må det være yderligere besparelser ud fra det accepteringsgrundlag, der blev givet dengang.